

Värsta naturkatastrofen någonsin: Världen behöver en ny, rättvis ekonomisk världsordning!

Schillerinstitutets ordförande Helga Zepp-LaRouche gjorde den 29 december 2004 följande uttalande med anledning av den stora flodkatastrofen i Sydostasien.

Den största hjälpaktionen någonsin som nu dras i gång i Sydostasien står inför en gigantisk uppgift: att ta hand om kanske hundratusentals döda kroppar för att förhindra att epidemier bryter ut, som skulle ta livet av ännu fler; att ge mat och tak över huvudet åt runt två miljoner människor som har förlorat sina hem; att återuppbygga sextio tusen byar; att reparera infrastruktur och återställa jordbruksmark. Bara för att komma tillbaka till läget före katastrofen kommer det att krävas tiotals miljarder euro. Förbundskansler Schröders förslag om skuldmoratorium för Indonesien och Somalia är ett steg i rätt riktning.

Men det behövs något mycket mer grundläggande om katastrofer i denna omfattning som kostar ett så oändligt stort lidande ska kunna förhindras från att inträffa igen. Då måste man noga skilja på vad som är en effekt av naturkrafter som inte går att bemästra, och den aspekt av katastrofen som är en effekt av att det inte har förts någon utvecklingspolitik de senaste decennierna. Före den nuvarande flodvågen var den mest dramatiska tsunamin den som ska ha utlösts år 1628 f.Kr. när vulkanen Thera på den ö som i dag heter Santorini fick ett massivt utbrott, och utplånade den minoiska kulturen. Man måste därför räkna med möjligheten att lika kraftiga tsunamis som den, eller som den nuvarande i Sydostasien, kan inträffa igen. Ett tidigvarningssystem för riskområdena skulle vara relativt lätt att installera och är inte ens särskilt dyrt. Helt bortsett från att ett telefonsamtal från det amerikanska utrikesdepartementet, som omedelbart hade informerat om skalvet till havs, till de av tsunamihotet berörda regeringarna också hade varit rätt billigt. Vad i hela världen avhöll den amerikanska regeringen från att föra denna information vidare till de berörda regeringarna? Den frågan kommer massivt att fortsätta sysselsätta världen!

Men den avgörande punkt på vilken de ledande internationella institutionerna har samlat på sig en massiv skuld, är de gångna decenniernas skandalösa avsaknad av en utvecklingspolitik. Den ökade turismen i länder som Thailand, Sri Lanka och Seychellerna, med enorma vinstökningar för tu-

ristföretag och internationella hotellkedjor, kan inte dölja det faktum att "lokalbefolkningen" egentligen inte har fått det bättre och att de berörda länderna inte har upplevt någon riktig utveckling. För många i denna lokalbefolkning visade sig tvärtom just de så kallade "semesterparadisen" på stranden vara en turist- och dödsfälla.

Det faktum att i det nuvarande "globaliserade" systemet en tredjedel av mänskligheten är permanent undernärmd, att en miljard barn lever i fattigdom, att det varje dag dör 50 000 människor av svält och sjukdomar som skulle vara lätta att bota, och att hela kontinenter är hotade till sin existens, är beviset på att den nuvarande världsordningen är ett totalt fiasko. Bara för att G7-ländernas regeringar har underkastat sig diktaten från en internationell finansoligarki som skor sig på globaliseringen, och bara för att en majoritet av befolkningen visar upp en ofattbar moralisk indifferens för fyra miljarder människors fattigdom, så betyder inte det att denna världsordning inte har havererat.

Det moraliska haveriet syns tydligt om man jämför inställningen i denna fråga med den helt annorlunda attityd som var rådande till exempel på 1950- och 1960-talen. Då var det ett allmänt vedertaget axiom att utvecklingsländernas oförskyllda underutveckling, som betraktades som resultatet av en sekellång kolonialpolitik, så fort som möjligt måste avhjälpas med utvecklingsåtgärder. I FN talade man om "utvecklingsdecennier", under vilka bestämda framsteg i förbättringen av levnadsstandard och medellivslängd måste uppnås. Och för påve Paulus VI var underutvecklingen så outhärdlig att han 1967, i sin flammande appell till världsbefolkningen, encyklikan "Om folkens framåtskridande", gisslade fattigdomen, som "ropade till himlen på hämnd".

Men med paradigmskiftet som från och med 1960-talets slut förvandlade G7-ländernas samhällen från att ha varit produktionssamhällen till att bli konsumtionssamhällen, bort från produktion av verkliga varor, i riktning mot spekulation och en ren penningekonomi – bort från det gemensamma

Europeiska arbetarpartiet – EAP

Box 11918, 161 11 Bromma • tel: 08-98 30 10 • larouche@nysol.se • pg 34 15 59-3 • www.nysol.se

bästa, i riktning mot ett egoistiskt armbågs- och upplevelse-samhälle – så ändrade sig också inställningen till den så kallade ”tredje världen”. Nu var det plötsligt bra om allting där var så billigt som möjligt, för det kostade ju mindre att bo på det femstjärniga strandhotellet, när ”lokalbefolkningen” hade så underbart låga löner.

På mer än ett sätt har konsumtions- och upplevelse-samhället drabbats av en verklighetschock. Och på sitt typiskt cyniska sätt frågade *Frankfurter Allgemeine Zeitung* den 29 december vad en indisk fiskare och en tysk turist har gemensamt – i normala fall ingenting, men nu ligger de i en gemensam massgrav ... Om det alls finns någon mening med den fruktansvärda flodvågskatastrofen i sydöstra och södra Asien, så är det att vi kan tyda den som en vink från himlen om att människan på sikt inte ostraffat kan bryta mot skapelseordningen genom att behandla den större delen av mänskligheten som andraklassens människor, utan att dra på sig nemesis.

Globaliseringssystemet befinner sig nu i slutfasen av sitt systemsammanbrott. Dollarns fria fall är bara ett symptom på det. När ledande ”analytiker” dessa dagar talar om ett ”finansiellt Hiroshima”, om Harmagedon, om ett kommande jordskred, om slutet för systemet, då borde egentligen alla veta vad klockan är slagen. Den stora kraschen 2005 är här.

Det finns en utväg:

1. G7-länderna måste tillsammans med Ryssland, Kina, Indien och andra länder genomföra en fullständig omorganisation av det hopplöst bankrutta världsförhållningssystemet och besluta om införandet av ett Nytt Bretton Woods-system i Franklin D. Roosevelts tradition.

2. Inte bara Indonesiens och Somalias utan hela utvecklingssektorns skulder måste avskrivas, inte minst därför att de under alla förhållanden är omöjliga att betala.

3. Derivat- och valutaspekulationen, som enligt den senaste rapporten från Internationella regleringsbanken (BIS) har nått den otroliga omfattningen av 2 000 biljoner dollar (i siffror: 2 000 000 000 000 000), måste helt enkelt stoppas och förklaras olaglig genom överenskommelser mellan regeringarna. Det måste tas beslut om fasta växelkurser, så att

spekulation mot länders valutor och ekonomier blir omöjlig.

4. Skapandet av nya krediter för produktiva investeringar måste tas bort från ”oberoende”, d.v.s. privata centralbankers kontroll och helt och hållet underställas suveräna regeringars kontroll.

5. Som ett led i den Nya Bretton Woods-överenskommelsen måste G7-länderna ge ut nya, produktiva krediter i storleksordningen två biljoner dollar resp. euro: krediter utslutande för en produktiv, full sysselsättning inom ramarna för en utbyggnad av de eurasiska landbroarna, d.v.s. Eurasiens infrastrukturella integration.

6. För att sätta i gång det brådskande arbetet med att råda bot på underutvecklingen i stora delar av Asien, Afrika och Latinamerika inom ramarna för en utbyggnad av de eurasiska landbroarna som motorn i världsekonomin återuppbyggnad, måste det ingå en ”Internationell utvecklingsbank” i överenskommelsen, som ställer minst 500 miljarder euro per år till förfogande för väldefinierade utvecklingsprojekt.

7. Lyndon LaRouche och den rörelse som bär hans namn har sedan början av 1970-talet utarbetat mycket konkreta utvecklingsprogram för såväl Afrika, Latinamerika, Stillahavs-bäckenet, Indien, Mellanöstern som Eurasien, vilka tillsammans kan bilda den konkreta grunden för en ny, rättvis ekonomisk världsordning: genast!

Bara om vi utvecklar de inre delarna av nationerna i Asien, Afrika och Latinamerika till en människovärdig nivå, kan vi reducera effekterna av framtida naturkatastrofer till ett minimum.

När du tänker på dessa frågor, som kommer att bestämma framtiden under 2000-talet, tänk inte bara på dig själv. Tänk på vad **Du** kan bidra med, för att mänskligheten ska ha rätt att kalla sig mänsklig!

Gå med i vår rörelse för en ny, rättvis ekonomisk världsordning!

www.nysol.se

Kopiera och sprid detta flygblad! Hjälp till i kampanjen!

tel. 08-98 30 10 pg. 35 15 59-3 EAP

Onsdag 5 januari 2005 kl. 19.00, "The Deadly Crisis of International Relations". Lyssna på Lyndon LaRouche när han mobiliserar motståndet mot Bush/Cheney-administrationen, vars fullständiga likgiltighet för människoliv återigen visades vid flodvågskatastrofen. Motståndet fokuseras också kring planerna på att kasta pensionärerna ut i fattigdom genom att stjäla pensionsfonderna i ett desperat försök att rädda dollarn. Det är detta motstånd som kan leda fram till en ny, rättvis ekonomisk världsordning. Talet direktsänds på internet, www.larouchepac.com, svensk tid kl. 19.00. Det går även att höra tidigare tal av LaRouche, på samma webbplats.